

Ceterum censeo

2012 április 29. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

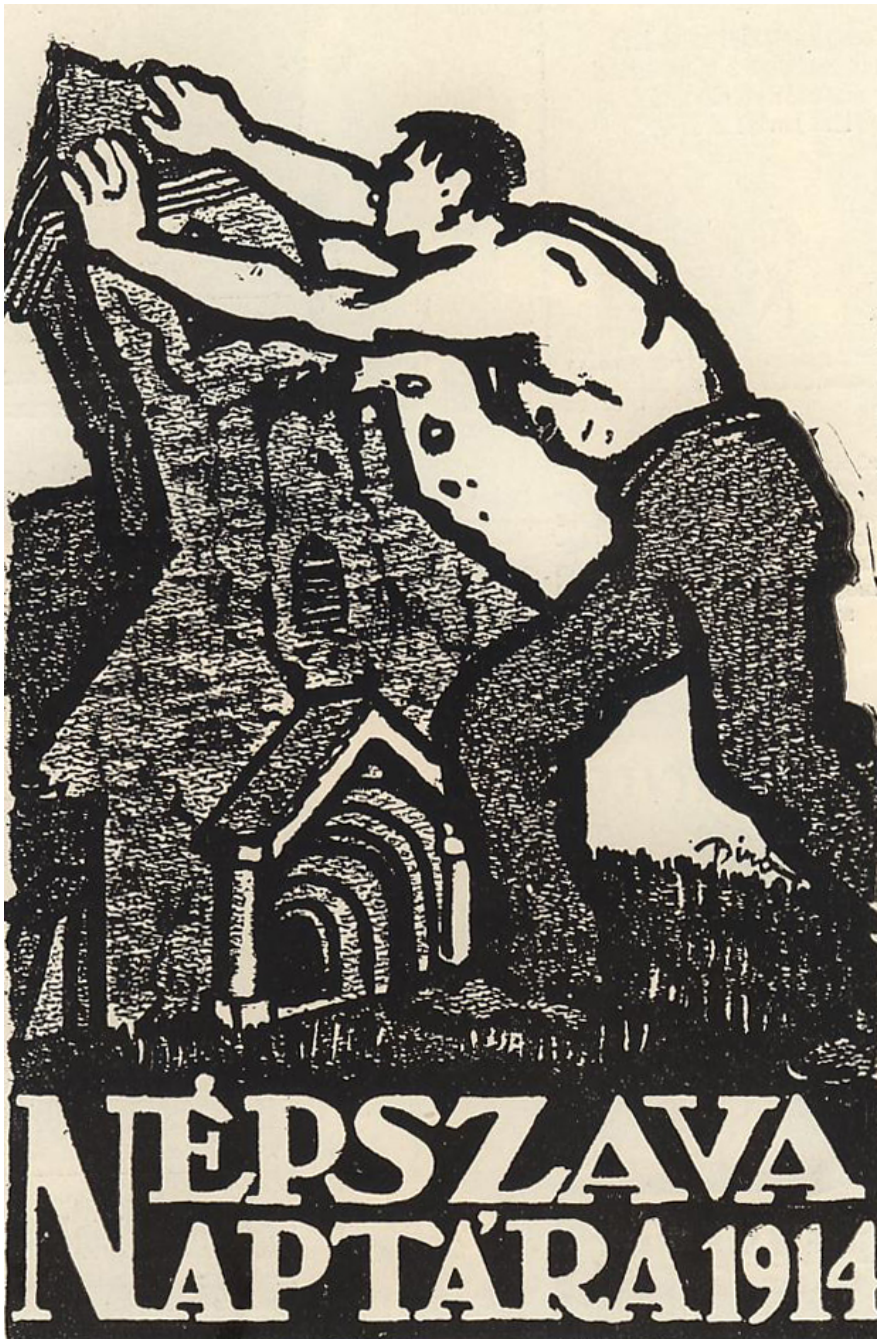
Értékelés kiválasztása Még nincs értékelve

Mérték

Mozgalmas hónapon van túl a balliberális média. Állításuk szerint „megbuktatták” Schmitt Pált, „leleplezték” a Fidesz titokzatos üzleti köreit, nyertek néhány sajtópert és végül „hazugságon kapták” a kormányt. A Népszava f? publicistájának, a monomániás Dési Jánosnak pedig minderr?l ugyanaz jut eszébe: „Orbánnak menni kell.”

Mindeközben ugyanitt és sok más helyütt folytatódik a magyarországi sajtószabadság megkérd?jelezése. Mert komolyan veszik a média els? erkölcstelenségi törvényét: ha egy hazugságot sokszor mondasz, igaznak fog t?nni. Hajrá, sajtószabadság!

A véleménynyilvánítás határvonalát mindig a többség politikai képviselete alakítja ki, de a közösség erkölcsi értékrendszerét, az egyének és a csoportok jogait, illetve a b?ncselekményeket figyelembe véve. (Relatív és szubjektív vitákba bonyolódva ezzel, de e disputa is a szabadság része.) Ha a hatalom nyíltan (törvényi er?vel) alakít ki egy kizárólagos ideológiai határvonalat, akkor cenzúráról beszélünk; ha burkoltan teszi, azaz megfélemlíti az ellene véleményt alkotókat, akkor a sajtószabadság tartalmi vagy gyakorlati korlátozásáról van szó.

A kormány mindkét vádat megkapta itthon. A törvényeket a balliberális értelmiség demokráciaellenesnek min?sítette, miközben kifogások érték a tényleges m?ködést is. A „hazafias baloldal” igyekezett ezt a vádat, a magyar viszonyokat nem ismer? európai liberálisoknak is taglalni. Persze egyoldalúan. De szép sikerrel, mert a magyarokkal egyébként nem nagyon foglalkozó világsajtó ma is hangos ett?l.

A sajtószabadság nagyobb szabadságigény együttes megvalósulásának eredményeképpen létezik. Az els? elvárási szint: az alkotmányos garancia és a szabadságjogok deklarálása. Ez régebbi gondolat, mint azt sokan gondolják. A polgárság igényeként el?ször a John Milton által 1644-ben megfogalmazott, Areopagitica cím?

röpiratban körvonalazódik, nálunk pedig leginkább a Reformkorhoz, illetve az 1848-as forradalomhoz szokás kötni. A hányattatott évtizedek után a jelenlegi alaptörvényünk a nemzetközi jognak megfelel?en írja le a véleménynyilvánítás szabadságát. De jól tudjuk, az alkotmányos megfogalmazás önmagában szükséges, de nem elégséges feltétel. A második elvárási szint: a törvényi keret. A jelenlegi szabályozás több vitán és módosításon van túl. Most az Európa Tanács által megfogalmazott aggályok disputája folyik. Ennek a keretnek a kialakítása sehol a világon nem tekinthet? lezártnak. A kommunikációs eszközök fejl?dése és a tapasztalatok értékelése miatt id?r?l id?re frissítésre szorul.

Ebben a kérdésben a magyar kormány nyitottan viselkedik. Legutóbb az Alkotmánybíróság véleményét is kikérte, amely még ha nem is véleményezte a jogszabályt, a szándék világosan látszik.

A jogi háttér azonban számtalan olyan országban is rendelkezésre áll, ahol a hatalom burkolt nyomással (fizikai vagy lelki terrorral) lép fel. Így a gyakorlat lesz a legfontosabb terepe a szabadságnak, ami megfigyelhet?, felfogható és leírható. A magyar történelem sajnos tele van ellenpéldákkal. A balliberálisok által csak „Orbán bábjaként” aposztrofált volt köztársasági elnök „leleplezésében”, más értelmezés szerint a „rágalomhadjáratban” részt vállaló újságírók egy puha diktatúrában is már az Andrássy út egyik épületének alagsorában csücsülnének.

Az olyan újságírókat pedig, mint Dési János, már rég elvitte volna a fekete autó. És nem írhatná le naponta a híres római államférfit idézve, hogy „Ceterum censeo: Orbánnak mennie kell”. Apropó, Dési! A „censeo” fordítása: „vélemény”.
Nagy Ervin - magyarhirlap.hu

Ajánló